

Het belang van het gebed

(2^e preek ter voorbereiding op 40-dagenproject Thuis in Gods huis)

---

*Liturgie zondagmorgen 21 augustus 2011
te Hardinxveld-Giessendam:*

Belijdenis van afhankelijkheid
Vredegroet van God
Psalm 43:3,4,5
Lezing van Gods wet
Gezang 106:3,4
Gebed
Lezen: Matteüs 4:1-11
Psalm 91:6,7,8
Tekst: Zondag 45 HC
Verkondiging
Liedboek 442
Dankgebed en voorbeden
Inzameling van de gaven
Psalm 138:3,4
Zegen van God

Gemeente van Christus,

Je zou het zo graag vast willen houden.

Dat diepe besef van geliefd zijn door God.

Dat je helemaal in de armen mogen storten van je hemelse Vader.

Of in ieder geval dat heel bewust bezig zijn met je geloof,

zoals je dat in een moeilijke periode vaak hebt.

Het besef dat eigenlijk niets er verder toe doet...

Maar zó snel komt de klad er weer in.

Is er weer van alles en nog wat, dat de aandacht opeist.

Zelf ervaar ik dat bijvoorbeeld vaak op maandag.

Zondag ontvang je met elkaar zó die rust bij Hem.

Alles mag je verder even loslaten.

Yes, denk je, dit wil ik vasthouden, zó wil ik vanaf nu verder.
Maar het is nog niet weer maandag, of je ervaart al weer de druk.
Alles wat er weer gebeuren moet.
Wèg rust!

Ja, en wèg *evangelie* dus ook!
Want je bent toch weer zelf bezig de dingen op te lossen,
het leven onder controle te krijgen...
Ook het leven met God, het leven in de kerk.
Alle mooie woorden over Gods genade en Heilige Geest ten spijt.

Terwijl juist dáár het evangelie begint, zagen we vorige week.
Daar waar wij leren loslaten,
durven toegeven dat het ons gewoon helemaal niet lukt
om te leven zoals God dat graag wil...
Daar baant God zelf een weg, door Jezus Christus.
Ja, daar gaat God zelf met ons aan het werk, door de Heilige Geest.
Om ons weer de persoon te maken die we ten diepste zijn.
Beeld van God.
Iemand in wie en aan wie je zo duidelijk iets kunt zien van God zelf.

Maar ja, hoe doe je dat, in de praktijk van weer een nieuwe week?

Nou, daarin gaat Jezus zelf ons dus voor, gemeente!
Het evangelie blijft niet steken bij dat topmoment
toen Jezus werd gedoopt.
En toen we allemaal beseften: ja, wauw, bij Hem wil ik zijn!
Nee, pal daarop voert Gods eigen Geest Hem mee naar de woestijn.
Ónze woestijn.
Zeg maar gerust: ons leven van alledag.
Niet aan de buitenkant, maar wel wat er zich diep van binnen afspeelt.

En hoe gaat *Hij* daar dan mee om?
In feite maar door één ding: vasten.
Vasten. Als een intensieve manier van bidden.
Zó wordt Hij de duivelse machten te sterk.
De machten die ons voortdurend afleiden,
en steeds weer van onze rust beroven.
Onophoudelijk bidden, bidden met heel je hart.
Als een nieuwe manier van ademen.

Sterker nog: nu haal je pas echt adem.
De zuivere lucht van Gods liefde adem je in.
Waardoor je het uithoudt in een wereld vol duivelse smog.

*

Jezus vast.
Dat is op zich al iets dat wij nauwelijks meer kennen.
Ja, we zien het nu weer bij moslims, tijdens de Ramadan.
Maar die laten alleen overdag hun eten staan.
Zodra de zon onder is, eten ze soms des te meer.
Maar Jezus vast ook vóór zonsopgang, en ná zonsondergang.
Veertig dagen en veertig nachten.
Hij beseft als geen ander het belang van het gebed.
Heel zijn wezen smacht naar God.

Alles wat Hij voor lichaam en ziel nodig heeft, verwacht Hij van Hem.
Anders redt Hij het niet, weet Jezus kennelijk.
Zelfs Hij niet, die zich zó geliefd mag weten door de Vader.
Maar je houdt het zo moeilijk vast.
Ja, in de hemel wel, daar is het geen probleem,
daar spreekt álles van Hem.
Maar hier op aarde, hier spreekt alles juist zomaar tégen Hem.
Wat een zinloosheid. Wat een leegte.

Wat een *woestijn*, inderdaad: een toestand van levenloosheid...
die wij mensen met elkaar vaak stilletjes verdragen,
want meer zit er gewoon niet in,
en je moet er maar het beste van maken, ja toch?
Je hebt de neiging om het weg te eten, of weg te drinken.
Of weg te wérken.
Hoe dan ook: dat gevoel wil je kwijt, die knagende honger.
Die diepe onvrede.

Maar Jezus weet kennelijk dat het niet waar is, dat dit niet de weg is.
Dit is de grote leugen van de duivel.
Dé grote verzoeking voor ons allemaal.
Nog vóór er überhaupt een concrete verleiding is geweest –
dat komt pas ná die 40 dagen, bij Jezus.
Eet het weg, verlaat de woestijn, breng wat leven in de brouwerij!
Het lijkt zo logisch, pijn in je ziel vindt níemand fijn.
Maar wat je ook doet, de honger raak je er niet mee kwijt.

Wie je er wél mee kwijtraakt, is God!
Want de pijn wordt op slag minder.
Hè, gelukkig, ik voel me weer wat beter...
Maar meteen voel je je ook wat minder sterk afhankelijk van God.
Je redt het wel weer aardig zelf.
Zó houd je het wel weer een poosje vol.

Als het moet zelfs een heel seizoen kun je het hier wel weer mee doen.
Je inzetten voor je werk.
Regelmatig wat tijd nemen voor je gezin.
Ook nog druk zijn voor de kerk.
Wat een voldoening geeft dat.
Als er nou verder maar niet teveel gekke dingen gebeuren...
Ach dan voel je je doorgaans prima, je mag niet klagen.

En vóór je het weet ben je te druk om te *bidden*.

Ik in ieder geval wèl.

Om eerlijk te zijn, bidden is mijn grote probleem.

Het komt voortdurend in de verdrukking.

Als ik het doe, gebeurt het maar al te vaak omdat het móet.

Nee, laat mij maar lekker bezig zijn, daar voel ik me het beste bij.

Is het ook niet óns grote probleem, als kerk?

Juist het bidden!

Nee, niet dat we nooit een gebed uitspreken.

Misschien zelfs wel drie of vier keer per dag.

Maar bidden we dan ook écht?

Dat we van harte en zonder ophouden ons hart ophalen bij Hem,
omdat je het anders niet redt?

De gebedsgroep in onze gemeente is nog niet bijster groot.

Een handjevol, daar heb je het denk ik wel mee gehad.

Nee, niet om nou u of mijzelf daarmee een schuldgevoel aan te praten.

En dan vanuit dat schuldgevoel er toch maar aan mee te gaan doen.

Want dan zijn we het al wéér zelf aan het oplossen.

Maar sta er nou gewoon eens bij stil.

Wat erg dat ik zó druk ben voor God,
maar zo weinig stil kan zijn voor Hem.

Kwetsbaar. Diep afhankelijk.

Begint Jezus hier inderdaad niet precies waar het bij ons ontspoot?

Bij de wortel van onze levenloosheid...

Die we voortdurend wegdrukken door onze drukdoenerij.

Maar dit is hoe je leven wérkelijk is.

Ik kom je redden, maar dan moet ik echt naar de woestijn.

Daar waar jullie uit alle macht juist *niet* proberen te zijn...

Prima dat U ons redt, maar niet zó!

Ja, maar anders kun je niet worden gered.
Juist hier zit het zo grondig verkeerd.

Wat gebeurde er toch allemaal in onze gemeente, de afgelopen tijd?
Afgelopen zomer, maar ook al ver daarvóór.

Denk alleen maar aan de gebedssamenkomst die we hebben gehad.
Was ergens eind maart...

Toen liep het ons al zó over de schoenen,
dat we weinig anders meer konden dan samen te gaan bidden.
En wat was dat goed. Heilzaam.

Wat merkten we met elkaar:
hier moeten we zijn, in diepe afhankelijkheid van God.

En wat merkte je dat ook op zo'n begrafenis deze zomer.
Alle verschil viel weg. Je voelde zo diep verbonden met elkaar.
Vanwege de onmacht die je allemaal merkte. Het gebroken zijn.
Ú wilt mij leren waar ik het moet zoeken.
Heel dicht bij U, o God, zal ik gelukkig zijn.

Wat is er toch voor nodig, ook bij mij persoonlijk,
om dat niet maar te weten, en erover te preken,
maar er intens uit te gaan leven!?
Mijn time-out was er niet voor niets, dit voorjaar.
Juist pal na die gebedssamenkomst.
Dat lukte nog: dat samen naar God gaan.
Maar het gewone werk even helemaal *niet* meer...

En deze zomer, die begrafenis middenin mijn vakantie...
Wat een spanning gaf me dat om het voor te bereiden.
Terwijl: God was zo overduidelijk nabij.
Er kwam ruimte voor verdriet waarin Hij aanwezig was.
Zelfs gebroken bij het graf.

En nu onze vriend Jan Doek, ineens wèg, door een koudeshock...
Maar wat is God aanwezig, juist ook weer daar!

Hoeveel is er nodig, ook voor mijzelf, om thuis te komen bij God?
Hoeveel is er nodig, om te zien dat Hij echt niets liever wil?
Dat Hij echt mij bedoelt.
Dat Hij echt onze gemeente bedoelt.

Nood leert bidden... zeggen ze dan.
Linda, je zei het nog vorige week:
"Nooit geweten dat ik zó gelovig was!"
En dan bedoelde je dat voortdurende bidden.
Vol verwachting, vol vertrouwen.
Wat geeft dat een rust. Bij jezelf. Bij Ton.

Ik denk ook aan Jan en Margo.
Na de eerste schrik al dat onderzoek, zonder resultaat.
Maar er móet toch iets zijn, en je wilt het weten...
Maar wat, als je het *niet* weet?
Wat, als een man in het water gewoonweg verdwijnt?
En niemand weet waar hij gebleven is?
Die onzekerheid, dagenlang... niets lijkt moeilijker dan dat!

Heb je het over vasten?
Man, dat gaat hier haast vanzelf!
Je hebt helemaal geen zin meer in eten...

Maar wat is er wel niet voor nodig?
Mensen nog aan toe!
Vóór wij echt zóver zijn!?
Dat we gaan bidden zonder ophouden.
Van harte.

Als een nieuwe manier van ademen...
Je kunt er niet zonder. Niemand niet.
In de woestijn van onze werkelijkheid vandaag.
Kijk maar naar Jezus.
Sterker nog: nú haal je pas echt adem.
De zuivere lucht van Gods liefde adem je in.
Waardoor je het uithoudt in een wereld vol duivelse smog.

*

Ja, hóud je het uit?
Kijk nou wat er met Jezus gebeurt!
Nadat Hij maar liefst 40 dagen en nachten zich op God heeft gericht...
krijgt Hij grote honger.
Mooi hoor, al dat praten over honger naar God.
Maar het neemt de honger naar eten dus niet weg.
Met alleen bidden kom je er niet, dat zie je maar weer.
Ja, wat heb je dan eigenlijk aan dat gebed?

Ik heb eens een keer wat opgezocht over hongerstakers,
en wat dat bij hen voor effect heeft.
De eerste week levert meestal weinig problemen op.
De weken daarna kenmerken zich
door hoofdpijn, duizeligheid, spierpijn en vermoeidheid.
Dat wordt dus al wat minder.
Maar na een maand voelt de hongerstaker zich pas echt ziek.
Zijn zicht en gehoor nemen af,
en hij kan psychisch labiel worden.
En het schijnt dat het vanaf 40 dagen heel link wordt.
Al vanaf 42 dagen kan namelijk de dood intreden,
al houden sommigen het dan nog een maand vol.

Jezus had inmiddels grote honger, ja Hij is dus bijna terminaal.
En uitgerekend op dat moment haalt de duivel uit:
U was toch de Zoon van God?
Dat lievelingetje van Hem, waar Hij zó ontzettend blij mee was
Applausje hoor, dat U het zo lang hebt volgehouden.
Maar wordt het nu toch niet eens tijd om voor uzelf te gaan zorgen?
Straks val je nog dood neer, hier in de woestijn.
En dat kan toch Gods bedoeling niet zijn?
Maak wat te eten voor je, het zal je goed doen!

Ja, dat kon Hij inderdaad, als Gods Zoon.
Geen enkel probleem.
De oplossing lag voor het oprapen!
Dat is bij óns lang niet altijd zo, natuurlijk.
Al denk je dan wel: maar Gód kan er toch wat aan doen,
voor Hém is het toch een peulenschil?
Of... in een situatie waarin er al iets verschrikkelijks is gebeurd:
waarom dééd Hij er niets aan, Hij zag toch dat het helemaal fout ging?
En wat koop ik er nou voor, dat ik Zijn geliefde kind ben –
zoals er in de kerk toch altijd zo mooi wordt gezegd?

Maar kijk nou: Jezus lost het ook niet op *voor zichzelf!*
Hij kiest echt voor onze woestijn, voor onze vragen, voor onze pijn.
Want, zegt Hij – op sterven na dood – tegen de duivel:
“De mens leeft niet van brood alleen, staat er in de Bijbel.”

Je zou denken: man, wat koop ik daar nú voor?
Laat die Bijbel alsjeblieft dicht,
hou je vrome woorden vóór je...
Compleet uitgeknepen zoals je kunt zijn door de nood.
Financieel. Qua gezondheid. Of ook met je gezin. Je huwelijk.
Nú moet er echt wat gebeuren, anders red ik het niet meer!

Maar Gods eigen Zoon weet nu dus wat het is.

En wat doet Hij?

Hij grijpt juist wél naar zijn bijbeltje.

Kijk, zegt Hij, hier staat het: Gods mogelijkheden zijn eindeloos, vele malen meer en anders dan een mens bedenken kan...

Dus ik blijf wachten op de Heer.

Met nóg meer honger dan ik al had...

Kijk, dat is nu bidden zonder ophouden.

Er rotsvast van overtuigd zijn, zoals antwoord 117 zegt in het Ten derde, dat God ons gebed zeker verhoren wil –

Hij heeft het ons immers in zijn Woord beloofd?

Is het niet via brood, dan wel langs een andere weg.

Maar ik kijk God naar de mond, en niemand anders.

Bidden... het blijkt hier op de meest ultieme manier ademen te zijn.

Juist als je niets meer hebt, en je compleet uitgeknepen voelt...

word je compleet boven jezelf uitgetild, tot ieders verbazing.

En getuig je – nog steeds, ja nog veel krachtiger dan eerst – van God.

*

Toch blijft het oppassen geblazen.

En blijkt het echt noodzakelijk om geen moment op te houden met deze nieuwe manier van ademen...

Want er staat toch nog meer in dat bijbeltje van jou.

En hoe zit dát dan?

Dat zie je de duivel nu ook met Jezus doen.

Oké, jij zoekt houvast in Gods Woord.

Nou, toevallig ben ik daar ook redelijk goed in thuis.

Hier, als jij dan de Zoon van God bent,
en je leeft zó op de adem van Gods stem,
ervaart ook in de diepste pijn Zijn overweldigende kracht...
dan word je ook gedragen, of niet?
Nou, laat het eens zien dan.
Kan ik kijken of het écht zo werkt.
Ga je gang, ik laat me graag overtuigen door jouw geloof!

Ja, ik weet het nog beter gemaakt.
Wat zou het wat wezen als je al die mensen van de kerk zou overtuigen?
Kom, even naar de heilige stad, het hoogste punt van de tempel...
Zou je dan dat hele volk van God niet in één klap kunnen overtuigen
dat je als kind van God inderdaad door engelen gedragen wordt?

Dat lijkt een legitieme vraag.
Ik wil het zo graag zeker weten.
En ... ik wil het anderen zó graag laten zien... ze ervan overtuigen!
Helpt bidden nu écht, of lijkt het alleen maar zo?
En, denkt een ander, gebruiken we inderdaad niet puur de bijbelteksten
die goed in onze kraam te pas komen?
Er staat toch nog zoveel meer in de Bijbel?
En wat moet je daar dan mee?
En als dát niet zo werkt, werkt de rest dan wél zo?!

Kijk, en dan laat Jezus de duivel, en ook ons allemaal, iets zien.
Waar het in het bidden om gaat, is dat je reageert op God.
Niet voor niets heeft Jezus het juist nu over 'de Heer, úw God'.
Dat je je begeeft in een relatie met Hem,
omdat je er vast van overtuigd bent dat Hij van je houdt.
Wat ons betreft: ook al zijn wij dat niet waard... maar om Christus' wil.
Zie nogmaals antwoord 117, dat Ten derde.

Deze verzoeking raakt de omgang met God in het hart.

Wie is Hij eigenlijk voor jou?

Hoe heeft Hij zichzelf in zijn Woord geopenbaard?

Het Ten eerste van antwoord 117...

God is geen automaat, zoals de afgoden.

Die afroepbaar zijn om wat we op welk moment maar hebben willen.

Je stopt er een muntje in, en er komt uit wat je wilt...

Maar de ware God, de enige die die naam waard is,

is niet iemand bij wie jij als mens aan de touwtjes trekt,

maar die zélf alle touwtjes vast in handen heeft, zodat jij je veilig weet.

Daag Mij niet uit.

Maar roep Mij aan.

Geef jezelf aan Mij, zoals Ik Mij zielsgraag wil geven aan jou.

Al wat je nodig hebt, zal ik je dan geven.

Zoals Jezus hier ervaart, zodra Hij de duivel van zich verjaagt.

Vers 11: de duivel gaat weg, en juist dán zijn Gods engelen er.

Om voor hem te zorgen.

En voor ieder kind van God dat op zoek is naar God zélf!

*

En de slotvraag is dan: wil je dit echt?

Honger je nu werkelijk naar Hemzelf?

Ook in alle pijn waar je van God kennelijk moet zijn?

Juist hier wordt Jezus diep geraakt: ga weg, Satan!

Een open zenuw raakt de duivel hier... de meest gevoelige plek.

Namelijk van de pijn die het kost

om niet afhankelijk te zijn van wat je graag wilt als mens,

maar van God, en van God alleen.

Terwijl: je bént wél mens!!

Dit hele verhaal over bidden lijkt zo hooggestemd.

Zo on-werkelijk.

De duivel doet de Bijbel dicht, en zegt:

maar kom op, Jezus, is dit nu echt wat jij wilt?

Waarom zo moeilijk?

Kijk eens hier: de wereld aan je voeten – lijkt dat je niet wat?

Waarom al dat lijden dat Jezus nog wacht?

En ons net zo goed...

Nu even de Bijbel dicht, even nuchter, van man tot man:

ben je dan beter af met God?

Meen je dat dan nog steeds?

En wat voor God is dat dan, die die weg met jou gaat?

Die zelfs de meest verschrikkelijke lijdensweg niet voorkomt?

Persoonlijk heb ik hier ook geen antwoord op.

Ik merk dat ik stil val, wanneer het hier over gaat.

Maar nog één keer: kijk nou eens naar Jezus.

Zijn lijdensweg is nog zóveel zwaarder dan die van ons.

Onze nood en ellende krijgt Hij er allemaal bij.

Zelfs onze zonde áchter alle zonden: liever leven zonder God.

Jezus weet hoe erg dat leven is.

Maar het overkomt Hem straks wel, als Hij niet voor de duivel knielt.

Vervloekt, totaal van God los.

Om onze verbinding met God te herstellen.

Ruim baan te maken voor Zijn genade en Geest in ons leven.

En kijk dan eens hoe Jezus op deze verzoeking reageert.

Dieper dan de pijn is de overtuiging dat Hij bij God alleen moet zijn.

Niets belangrijker inderdaad dan het gebed.

Doe het, ook al snap je er niks meer van.

Leer God kennen als geen ander.
Maak je maar klein alleen voor Hem.
Hij is het waard.
Hij is onze enige hoop, middenin de woestijn.

Ja, vanaf nu krijgt die hoop ook een gezicht. In Jezus.
Want vergeet niet dat Hij deze verzoeken doorstaat voor jou.
Eén voor één breekt Hij voor ons de ban ervan.
Iedere keer wanneer wij denken:
ja, maar hier zou ik het ook niet meer weten...
daar houdt Jezus het wonderlijk genoeg toch vol.
Het kan dus wél.
Het kan dus écht.
Bidden als een manier van ademen.
Waardoor je het uithoudt, in een wereld vol duivelse smog.

Hoor wat Jezus hiermee tegen ons zegt:
kom maar, jij ook, ja jullie allemaal, achter Mij aan,
het is Mij gelukt, zie je wel? Ik zal jullie nu wel helpen.
Weet je wat? Ik zal je wel leren om zo te bidden.
Volg Mij maar, stap voor stap voor stap voor stap voor stap voor stap.
Tot zes keer toe (zes bedes van het Onze Vader).
Volg Mij maar. Doe het maar.
Dan kom je weer thuis.
Thuis in Gods huis.
Amen.